

СЕНКИ

ОТ ТРИЛОГИЯТА „ПЕПЕЛ“

ИЛСА БИК

Превод Анна Стоева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Shadows*

Романът е публикуван за първи път през 2012 година в САЩ от Egmont USA, 443 Park Avenue South, Suite 806, New York, NY 10016

Copyright © 2012 Ilsa Bick

All rights reserved

Превод Анна Стоева

Редактор Боряна Стоянова

Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Инвестпрес“ АД, София, 2013

ISBN 978-954-27-0914-5

ФУВАР¹ – така го наричаше Джек. Бил ли си морски пехотинец, оставаш такъв завинаги. Не знаеше какво име да даде на онези деца. Някои ги наричаха зомбитата, но това не беше вярно. Зомбитата бяха оживели мъртъвци, а онези деца – нещо дори по-лошо. Накрая взеха да спрягат името *Чъки*, подхвърлено навярно от някой ветеран от войната като него самия, който не можеше да избие Виетнам от главата си, но този прякор им прилягаше така точно. Децата ти се нахвърляха изневиделица като Виетконг².

Чъкитата бяха също толкова смразяващи – чудовища с детски лица. Като в старите филми за онази побъркана кукла с извратена душа³.

В онзи ден в началото на октомври, когато светът се прецака до неузнаваемост, двамата с Грейс се намираха в един старчески дом в Мичиган, недалеч от Уотърсмиът. В един миг обираше пшеничена каша от голната ѝ устна. А в следващия, един бог знае след колко време, се събуди проснат в лепкава локва от зърнена закуска – кръв се процеждаше от ушите му, болка раздираше мозъка му като свредел – и тогава видя Грейс, глу-

1 FUBAR – прецакан до неузнаваемост; съкращение, използвано по време на Втората световна война. – Б.пр.

2 Военно-политическа организация, действала на територията на Южен Виетнам и Камбоджа, създадена през 1960 година. По време на Виетнамската война силите на Виетконг воюват срещу американските и южновиетнамските войски. – Б.рег.

3 Чъки е главният антагонист в поредица хорър филми, първият от които излиза на екран през 1988 година. Той е кукла, в която чрез бугу ритуал се вселява душата на сериен убиец. – Б.рег.

поватият израз бе изчезнал от очите ѝ, и я чу да казва:

– Джег, скъпи. Мисля, че съм напикала панталоните си.

Всъщност беше напикала пелените си, но на кого му пукаше? Милата му Грейс се беше завърнала. Истинско чудо...

Ала всичко отиде на кино в мига, в който с олюляваща походка излязоха в коридора и забелязаха телата – сестри, санитарии и лекари, – всички лежах на пода като разпилени пръчици.

А внучката им Алис кротко ядеше очите на майка си.

Това се случи преди близо четири месеца. Сега беше втората седмица на януари и се намираха в Уисконсин, а не в Мичиган. Толкова рано след зазоряване слънчевата светлина се разливаше бледа и мека от сиво-синьото небе. Въздухът беше притихнал и стъклен от онзи резлив и сковаващ мозъка студ, който пронизваше плътта и караше Джег да копнее за силен огън, докато вървеше със снегоходките си по скалистата пътека, която се спускаше и губеше в гъстия шубрак на вечнозелените храсти, опасващи езерото. Спирайки на острия завой вляво, който отвеждаше дълбоко в гората и накрая до брега, той се завъртя на сто и осемдесет градуса. Дори без издайническата спирала сив пушек успя да различи хижата им на разстояние поне четиристотин метра от тук, кацнала кротко на гористата пясъчлива стръмнина. По това време на деня големият панорамен прозорец на хижата приличаше на тъмен правоъгълник, а двата им коня бяха с големината на по-едри сачми.

Виетнам го беше белязал и вътрешно, и външно, както всички ветерани, които Джег познаваше. Получил беше курушум в лявото око и, сякаш това не беше достатъчно лошо, после патронът беше описал диагонална траектория, прониквайки надолу и излизайки през тила.

В един миг лявото му око бе станало на желе, а десният тилен дял на мозъчната кора от функционираща единица се бе превърнал в овесена каша. Технически погледнато, дясното му око все още работеше, но в резултат на мозъчното увреждане след Виетнам не можеше нито да чете, нито да различава гумите. Простил се беше и с цветовете. Упрото за него бе потопено в различните пепеляви оттенъци на сивото, но при все това сънищата и спомените му бяха в „Техниколор“⁴. Дори по-лошо – мозъкът му извикваше зловеци проблясъци, които психиатрите от флотата наричаха халюцинации, като визуалния еквивалент на фантомната болка от липсващ крайник.

Но също като Грейс... напоследък той беше различен.

В този миг стоеше вперил очи в хижата в далечината. Уви, беше все така сляп с това ляво око, нали очната ябълка отгавна я нямаше, а оставената вдлъбнатина беше запълнена с пластмасов имплант, оброчен с плът. Така и не се реши да му вземат мярка за изкуствено око, сигурно защото нямаше нищо против хората около него да се чувстват неловко. Виетнам се беше вклинил в мозъка му здраво и непоклатимо като жилаво парче месо, заседнало между зъбите му, което не би могъл да изкара от там за нищо на света. А щом той не можеше, защо да позволи на останалите да забравят?

Ала здравето му око все още работеше – дори по-добре отвсякога – и сега се взираше именно с него в тъмния силует на прозореца. Той зачака и след миг свободните гънки на тънката завеса се очертаха пред погледа му. Зрението му се изостри и той различи коженото канане и колебливия оранжев пулс на огъня. А още по-навътре, в гъното на помещението, забеляза Грейс, която носеше... Той се съсредоточи, центрирайки мисловния оптичен

4 Метод за създаване на цветни филми. – Б.пр.

кръст. Да, Грейс носеше онзи мъхест розов пуловер и отсипваше кафе в едно старо канче, като вероятно се опитваше да изчисли, обзалагаше се той, колко утайка ще остане от всяка супена лъжица кафе.

Това беше дяволска работа - тя с тия нейни цифри - също като ястребовото зрение, което напоследък бе развил той. Грейс и преди беше умница: първа в класа си в училището за медицински сестри и същински факир, когато ставаше гума за математика. Винаги бе смятал, че само да се бе родила с петнайсет години по-късно, щеше да стане лекар или пък един от онези ракетни учени. Но след случилото се с Майкъл така и не се възстанови. Така че заболяването ѝ от Алихаймер беше... нещо като благословия. Тогава обаче ги сполетя ФУБАР и отключи някакво тайно хранилище, където бе складирала всички уравнения и изчисления още от зората на времето.

Тя бе спасила момчето. Благодарение на повече от четирийсетгодишния си опит като медицинска сестра и многото натрупан акъл, който си бе върнала точно навреме. Грижите за това момче я бяха изцерили - или поне доколкото бе възможно едно разбито сърце само да се закърни. Представяше си, че момчето е Майкъл, а самото то я оставяше да подхранва тази своя илюзия и това караше Джег да го обича с такава ярост, от която гъхът му секваше.

Странното езеро се намирал в Уисконсин, на югозапад от резервата край Лошата река и дълбоко в горите на Николет. Къщичката му за риболов на лег - изкормен кемпер, закрепен върху платформата на ремарке - клечеше на разстояние най-малко осемстотин метра от брега. Но щом навлезеш малко по-навътре в езерото и свиеш наляво, следвайки извивката му, легът започва да поддава, като първо изтънява, а после изчезва напълно, отстъпвайки място на петнайсетина-двайсет метра

синьо-черни води, преди отново да се стегне. Причината беше, че езерото се извиваше покрай един изгаден хребет от Дъгласовия разлом – процеп, който пореше земята от Минесота до Ашланд. Водата, която клокочеше през тази цепнатина, беше с няколко градуса по-топла и затова зимно време тази част от езерото никога не замръзваше напълно. Ето какво правеше Странното езеро... странно. Посмееш ли да стъпиш на този тънък лед, животът ти няма да струва и пукната пара.

Къщата на езерото беше от здрава избеляла кедрова гървесина, с една северна и една гледаща на запад плъзгаща се чамова врата, която се крепеше на пясъчен нанос, сега затрупан със сняг. Преди двайсет и пет години, когато Майкъл беше на шейстнайсет и се нуждаеше от лично пространство, с общи усилия бяха поработили върху интериора, като поставиха прозорци и изолация, след което заковаха стените от гипсокартон и монтираха рафтове. Тръбопровод и електрическа инсталация нямаше – нищо препенциозно. Единственото, което синът му искаше, беше едно легло и малко спокойствие. Три години след това Майкъл влезе в армията, където също разполагаше с легло, но затова пък понятието спокойствие беше несъвместимо с живота на морския пехотинец. Седемнайсет години по-късно на вратата им почукаха трима навъсени мъже в сини униформи и две седмици след това посещение Майкъл пристигна от провинция Анбар в сандък, покрит с националното знаме. И сега момчето разполагаше с изобилие от спокойствие.

С отлично зрение на здравето си око Дъгед улови мигновено движението на отварящата се северна врата, но бога ми, можеше да се обзаложи, че скърцането на пантите беше отекнало чак до Горния полуостров. Навън изхвърча първо един изгив голдън ретривър. В следващия миг се появи и момчето с неговата върлинеста фигура, която се очерта като черен силует в снежната

белота. Ако си позволиеш да изпита дори лека слабост, Джек беше в състояние да повярва също като Грейс, че това *беше* Майкъл. Но тогава кучето го забеляза и излая, момчето му махна с ръка и този слягко-горчив миг отлетя.

- Връщаш се рано. Как мина при „Бакстър“? – попита момчето, щом Джек се приближи, тътрейки крака.

„Бакстър“ беше едно старо магазинче за стръв и рибарски такъми на запад от границата с Горния полуостров – неутрална територия на четири дни път в двете посоки, където хората разменяха продукти и кюлки.

- Добре мина. Обаче пантите плачат за още *WD-40*⁵. Казах ти да се погрижиш за това.

- Съжалявам. Но поне поправих спитфайъра. Оказа се достатъчно да извадя жиците на запалването. Дърпащ кабела и лодката ще запали веднага. Още не съм я изпробвал заради шума, но знам, че има искра.

- Ами, хубаво. Добра работа. – Джек забави крачка. Откачи пушката си „Браво 51“, подпря я на къщата и се наведе да разкопчае снегоходките. Неслучайно наричаха бравото Кейт, въпреки че не можеше да се сравнява с *M40*, която бе използвал като снайперист във Виетнам. Е, *това* бебче *наистина* бе оправдало името си: Кейт⁶ = избий всички врагове. Кучето облиза лицето му, докато той се бореше с катарамите на снегоходките. – Долу, Райли, глупаво псе.

- Джек, защо си ядосан?

- Ще ти кажа вътре. – Когато пантите изскърцаха отново, Джек стисна зъби и последва момчето. Къщата беше достатъчно просторна, за да побере неговия харли, старомодния спитфайър, два каяка и снегохода, но и ужасно студена въпреки изолацията. – По дяволите,

⁵ Многофункционален смазочен материал, произведен в САЩ. – Б.пр.

⁶ На английски правописът на името Кейт съвпада с инициалите на израза Kill All The Enemies (избий всички врагове). – Б.пр.

синко. Казах ти да не береш грижи за пропана. Трябва да стоиш на топло. Да не искаш кракът ти отново да се схване?

– Нищо ми няма – възрази момчето, но Джек вече се бе заел с отоплението. Даваше си сметка, че е по-ядосан, отколкото би трябвало, и знаеше каква е причината. – Джек. – Мъжът усети ръка на рамото си. – Просто ми кажи.

И той започна да разказва, докато смазваше методично с WD-40 първо пантите на северната врата, а после и релсите и валяците на плъзгащата се врата. Когато приключи, металната кутия беше полупразна, а момчето бе притихнало.

– Май не си изненадан – отбеляза Джек.

– Не, не съм. – След кратко тършуване из една кутия с инструменти момчето извади сгъваем гаечен ключ. – Каква, казват, била тази фракция?

– Никой не знае със сигурност. Може би става дума за армията или за група различни фракции. Наоколо няма никакви военни, откато от флота си събраха партакешите и се ометоха от района на Клам Лейк. Мен ако питаш, това е една от ония частни милиции. Славеха се с доста здрава организация *преди* ФУБАР.

Джек метна смазочния препарат на един рафт, след което положи страна на своя „Роуд Кинг“⁷ и се загледа в момчето, което затягаше гайката на витлото, изпробвайки силата на еластичност и вибриране. Витлото беше от един двувитлов самолет, чийто двигател се бе оказал пълна антика и дотолкова мощен, колкото да превърне неговия неузгледен – ремонтиран надве-натри – триметров спитфайър в относително сносна ветроходна шейна. Проектирана да се носи по лег на принципа на плаващия в плитки води глицер, ветроходната шейна

7 Модел мотоциклет „Харли Дейвидсън“. – Б.пр.

би *трябвало* да проработи поне на теория. Близо четири месеца след като светът бе затаил дъх, Джег беше твърде изплашен да изпробва едно толкова шумно превозно средство.

– Преди да тръгна за „Бакстър“, Абел ми намекна, случи ли се да попадна на някое хлапе, което не е Чъки, непременно да го заловя, защото знаел неколцина ловци, склонни да вземат, каквото доставя – замълча за миг. – Спомена също, че щели да приемат и някой Чъки, стига да е жив.

– И за какво им е?

– Не знам. – Но можеше да се досети. Достатъчно бе видял във Виетнам, а баща му бе погостувал на японците, след като самолетът му падна над Тихия океан. Нацистките доктори не бяха единствените, които обичаха да провеждат експерименти. Понякога Джег се питаше кой ли е първият насекомояден японец от Чичи Джима⁸, разгледал със задоволство всички онези апетитни американци и осенен от идеята за *говеждо на тесарски ченгел*.

– Защо не си ми казал?

– Може би Абел просто си чеше езика.

Това беше лъжа. Абел, единственият им съсед в радиус от единайсет километра, беше прехвърлил осемдесетте и ако не се налагаше, никога не излизаше далеч от дома си. И все пак, когато старецът се беше домъкнал до хижата, Джег бе приел посещението на Абел като последен опит да изкръпка нещо от него, преди да замине. Дори му съчувстваше. Абел беше с петнайсет години по-възрастен от него, съвсем сам и принуден да разчита на онова, което успее да отмъкне, изпроси или задигне. А това нямаше да е много в тази зима, която се очертаваше да бъде доста тежка. Постъпваше както трябва,

⁸ Най-големият японски остров от архипелага Огасавара; през Втората световна война е бил обект на чести нападения от страна на американците. – Б.рег.

като заделяше храна за по-възрастния си съсед. Но това дава Джек забеляза как очите на стария хитрец шареха насам-натам. Регистрираше незабележимите промени? Небрежно захвърлена греха? Отворена врата, която обикновено стои затворена? Може би. В тези несигурни времена Джек и Грейс гледаха да не вдигат много шум около момчето, но, изглежда, Абел се досещаше, че крият нещо. По дяволите, Джек изобщо не би се учудил, ако този стар негодник ги издаде само заради едното предчувствие, стига това да му осигури храна. Но Джек беше премълчал подозренията си за Абел и си даваше сметка за причината: момчето щеше да си тръгне и двамата с Грейс щяха отново да останат сами. Това беше простата истина.

– Все едно гали е армията, милиция, или комбинация между двете, със сигурност ще имат много доброволци, в случай че раздават храна и продоволствия. – Момчето върна гаечния ключ на мястото му и избърса моторното масло от ръцете си с една цветна кърпа на Джек от дните на „Нестихващ грохот“⁹. – Джек, мисля, че и двамата се досещаме какво означава това.

Тези думи го жегнаха дълбоко.

– Вместо това може да отпрашим към острова. Там няма да има никого. А от острова остават петдесет и шест километра до канадския бряг и повече от сто, преди да се натъкнеш на какъвто и да е град. Ще бъдем невидими. Единствените хора, припарвали до острова, са каякарите, и то много рядко заради скалистите брегове. Почти невъзможно е да се отбиееш там, без лодката ти да стане на трески. Но ние ще се справим. Накараш ли тази шейна да проработи, остава само да се доберем до Горното езеро.

– Джек, сега е средата на зимата. Дори да успеем да

⁹ Име на американска военна операция по време на Виетнамската война. – Б.пр.

закараме снегохода и спитфайъра до Горното езеро, без да ни заловят или забележат, щом запалим мотора на едното или другото, ще бъде като да пушем обява. Освен това няма как да носим достатъчно гориво или да презаредим. А закъсаме ли насред езерото, тогава ни чака дълъг път, натоварени с всички провизии, които успеем да спасим, а те няма да бъдат много. Освен това, щом стъпим на леда, оставаме без прикритие. А ако се случи да изгубим спитфайъра и да попаднем на участък с тънък лед или незамръзнала вода, това ще значи сигурна смърт.

- Тогава защо построихме проклетата ветроходна шейна?

- Знаеш защо. Нали сам ми каза: ако се наложи да отидем бързо от тук, снегоходът няма да може да прекоси Странното езеро - не и онова място с несигурен лед. Можем да го направим само с ветроходна шейна. Придържай се към плана, Джед. Дори не знаеш дали ще трябва да напуснете това място. Ако се наложи, направете двамата с Грейс ще стигнете с гребане до този ваш остров. А най-добре ще бъде да намерите платноходка, щом стигнете до Горното езеро. В района сигурно е пълно с такива съдове, а и собствениците им едва ли ще възразят. Така няма да се налага да разчитате на превозно средство с двигател. Освен че с платноходка ще бъде много по-безопасно, ще можете да натоварите повече храна и провизии, тъй като ще бъде излишно да носите гориво.

- А какво ще стане с теб?

- Знаеш какво трябва да направя.

- Но това е лудост. Чисто самоубийство. Дори не знаеш дали е още жива. - Забеляза промяната в изражението на момчето: проблясък на болка, който се появи и изчезна със скоростта на комета. - Какво има?

- Нали познаваш онова мъчително усещане, което те обзема в очакване на престрелката? Ето какво изпит-

вам сега и чувството става все по-силно. Джег, тя е жива и е в беда. Скоро трябва да замина, иначе ще се пръсна.

Да, познаваше това усещане. Да бездействаш в очакване на предстоящото нападение, е занимание, при което бавно губиш разсъдъка си. Едни от най-смъртоносните и опасни схватки, в които бе влизал, се бяха разразили именно след такива мигове на затишие. Джег изпусна дълбока въздишка, тъй като знаеше, че няма смисъл да го разубеждава, и разбираше какво изпитва момчето към това момиче. Дявол го взел, Джег би сторил същото за Грейс.

– Можеш ли да почакаш? – Но щом забеляза, че момчето се колебае, той догаде: – Седмица, най-много десет гена – това е всичко, за което те моля.

– Може ли да попитам защо?

Джег преглътна мъчително и отвърна:

– Рожденият ген на Майкъл. Знам, че Грейс е загедила малко брашно и захар, за да направи торта. Това ще значи много за нея – замълча за миг, след което допълни троснато: – За мен също.

– Тогава, разбира се, ще остана – отвърна Том Игън. – Няма проблеми.

Това беше лъжа.

Том проследи с поглед мъжа, който пое с тежки стъпки нагоре по пътеката и се изгуби зад плътния параван от американски лиственици и канадски ели. Тъй като беше по-добре, Том вече се отбиваше в хижата само за да се храни, което беше доста по-безопасно. Джег и Грейс и бездруго се намираха в опасност, заедно го бяха погословили, да не говорим, че не се знаеше кой може да се появи във всеки един момент. Дължеше им живота си. Ако бяха избрали друг път на запад или не бяха се зачудили какви са тия деца, проснати мъртви насред паркинга

на онзи универсален магазин, сега нямаше да е жив. Бяха изминали четири дни от мига, в който го бе връхлетяла треската, го пълното отминаване на делириума, а по това време вече бяха в Уисконсин.

Божичко, бедната Алекс. Въпреки вледеняващия стуг в гърдите му се разгоря нажежен го бяло пламък и той потисна напирания стон. Когато се е върнала и не го е намерила, несъмнено бе обезумяла. На нейно място би се почувствал точно така. А тя *действително* се бе върнала; сигурен беше. Алекс беше инат, боец по природа. Нищо не можеше да го накара да изгуби вяра в нея...

И тогава неочаквано се чу тъничък пълен със страх писък.

„Не.“ Дишането му се забави и накрая съвсем замря. Том стоеше напълно притихнал. Ако беше някой друг в различно време и при различни обстоятелства, може би щеше да се усъмни в кучето или да реши, че наблизко е пробягало някое малко животинче: дребен гризач или дори катерица. Ала Том не беше някой друг. След Афганистан не би могъл да е друг – може би дори себе си.

Същият писък – по-скоро сподавен стон – прозвуча отново.

„Не обръщай внимание, както казаха лекарите. Хайде, дишай. – Том притисна длани към слепоочията си и пое голяма порция студен въздух, след което издиша и вдиша отново. – Просто дишай, това не е наистина, това е само...“

– По-помош. – Като изключим „бонбоний“ и „мий-стър“, това беше може би единствената дума на английски, която малкото момиченце знаеше, и бог му е свидетел, че навсякъде би познал този глас. Тя изломоти нещо на картечен пушунски¹⁰, което той не разбра, и после догаде отново: – По-помош...

10 Официален език в Афганистан, говори се още в Пакистан и части от Иран. – Б.пр.

– Не – прошенна той. – Вече не си там. Махай се, махай... – Том стисна силно очи, сякаш с този жест би могъл да блокира всичко останало, ала вече бе прекалено късно. Усещаше как връхлитащият спомен се вкопчва със зъби и нокти в съзнанието му. Главата му се замая и изведнъж в гърлото му заседна плътен слой прахоляк. „Това не е наистина. Тук няма никакъв прахоляк. Сега съм в Уисконсин; зима е. *Не* може да чувам това.“ Опитва се да се съсредоточи върху мисълта си, да се вземе в ръце, ала вече усещаше изгарящите лъчи на афганистанското слънце; стана му горещо, толкова горещо; между зъбите и по езика му имаше ситен чакъл и долавяше глухото *бул-бул-бул* на далечна стрелба. Изведнъж се оказа облечен в противобомбен костюм: 28-килограмова обвивка, състояща се от тежко въоръжение и полиуретанов пълнеж, която го смазваше под тежестта си, както тази върволица от спомени.

Долови пукот на статично електричество.

– За бога, Том! – Чу се прашене, а после гласът на Джим, който бе най-добрият му приятел, човекът, на когото можеше да повери живота си, изрече в слушалката на ясноното му ухо: – Божичко, Том, хайде, човече, махай се оттам, просто...

„Не, Джим, ти си мъртъв. – Том се задъхваше. Това беше свръх силите му. – Мъртъв си, Джим, аз те застрелях...“

– Американец. – Този път не беше момиче, а момче – също толкова уплашено и младо, треперещият му глас вибрираше по микрофона, пристегнат около лявото ухо на Том: – Американец, помощ, американец, помощ, помощ...

– Оставете ме *на тира* – изграчи Том. Веднъж бе споделил с един психиатър, че да попаднеш в хватката на спомените, е равносилно на това да бъдеш засмукан в утробата на мастиленочерен водовъртеж. Носиш се в

кошмарен въртот от образи, които придобиват все по-голяма прилика с истинските неща и престават да бъдат само сенки от миналото. – Махни се от главата ми. Не мога да те спася. Никого не мога да спася, не мога...

– Том. – Още едно момиче, но по-голямо – момиче, което познаваше, при това толкова добре. – Моля те, Том, помогни ми.

„Алекс.“ Всичко в него, цялото му съществуване, притихна. Изобито не усещаше ударите на сърцето си. Тя беше тук и той го знаеше. Беше готов да пожертва живота си, за да я зърне отново, и сега беше достатъчно да се обърне – да отвори очи и да надникне в ужасното минало – и тя щеше да бъде там, коленичила в прахоляка, под лъчите на безмилостното слънце. Но това, помисли си той, би било непоносимо. „Боже, не ми причинявай това, моля те, недей...“

– Том – изрече отново Алекс; гласът ѝ трепереше, умоляваше го и звучеше също като онова малко момиченце. – Не го прави, Том. Не ме оставяй тук да...

– Не мога, Алекс. Господи, имай *тлаост* – простена Том. Отказваше да погледне. Това не беше реално и нея я нямаше там; тя никога не е била част от този ужас. – Моля те, боже, сложи край на това, мо...

– Том, побързай – беше отново Джим. Гласът на приятеля му беше наелектризиран от настойчивост. – Остави това, човече, трябва да се махнеш от тук. Хайде, срежи жицата, гребвай детето и се омитай! Остави я, Том, остави момичето, трябва да се махнеш...

– *МЛЪКНИ!* – изрева той. Психиатрите все повтаряха, че трябва сам да си внуши да престане, но нали примката на този безкраен тормоз не се затягаше около техните шици. – Млъкни, моля те, просто млъкни!

Получи се. В следващия миг Том усети как мозъкът му рязко изключва, щом споменът най-сетне избледня. Всеки път беше едно и също и ако трябваше да го опише

с гуми, усещането беше сякаш връхлита през крехкото стъкло на прозорец, а разтърсеното му тяло преминава от един свят в друг.

Застанало до него, кучето Райли побутна Том по зравия крак и изскимтя рязко и отпривисто.

- Хе-хей, мо-момче - отвърна Том, който се тресееше, и усети, че коленете му започват да омекват. С дясната си ръка се вкопчи с все сили в касата на вратата, докато накрая гървото не се впи в плътта му. Макар и да не бе толкова страшна, болката беше добре премерена. До свършенство. Кучето издаде още едно остро *гъкаф*, след което опря тяло в него, като че ли се опитваше да го подкрепи като подпора за книги, която пречи на изданията с меки корици да се катурнат на пода.

- Добро момче. Да, з-знам - изпусна гълга пресеклива въздишка. - Трябва да седна, п-преди да съм паднал.

Том изпъшка и се отпусна на едно армейско походно легло. Пружините простенаха, а той присви очи, щом изтормозените му мускули се свиха, после неохотно се отпусна. Усещаше ризата под парката си прилепнала към кожата между плешките. Постепенно гушането му се успокои и онова противно чувство на замайване и объркване премина. Сега вече доволно, кучето се завъртя три пъти и се отпусна с въздишка на едно одеяло с цвят на тъмна маслина.

„Боже.“ Том изтри потта от челото си. Този път беше сериозно, но му се струваше, че се досеща за причината. Болката в сърцето му - празнината оставена от Алекс - беше като писък, който с всеки изминал ден ставаше все по-висок и силен.

„Трябва да се махна оттук и да се върна в Мичиган, преди да съм се побъркал.“

Вече имаше достатъчно сили за това. Том прокара ръка по дясното си бедро - там, където беше прострелян от Харлан в деня, в който изгубиха Ели. На шията

му също личеше пресен белез: сувенир от схватката на паркинга на универсалния магазин, където онова хлапе бе направило опит да изтръгне гръкляна му. Ала това, което едва не го довърши, беше кракът му, пострадал най-зле от всичко. Раната бе заздравяла, оставяйки след себе си кратер с размерите на юмрук, покрит с плътна и лъскава, изопната обезобразена тъкан. Въпреки че това бе отслабило издръжливостта му, накуцването постепенно изчезваше и вече можеше да се движи на бърз ход. При все това кракът можеше да му създаде проблеми, особено в районите без път. Джед сигурно щеше да му предложи да вземе единия кон, но той, разбира се, щеше да откаже. Двамата с Грейс щяха да имат нужда от животните, ако се наложеше по някаква причина да се махнат оттук. Може би щеше да успее да открие кон отнякъде? В такъв случай щеше да измине значително по-бързо сто и трийсетте километра до мичиганската граница. Ала както бе казал на Ели точно преди да напуснат Уакамау, всяко животно – както и човешко същество, разбира се, – означаваше допълнителна отговорност. Не можеха да спасят всички.

„Но с какво ѝ помогна това?“ При тази мисъл на гърлото му засегна буца. През цялото това време бе живял с убеждението, че оцеляването им се свеждаше до едно съвсем просто уравнение: или притежаваше нужната сила и воля да стори всичко възможно, за да опази Алекс и Ели невредими, или хората, за които се грижеше по стечение на обстоятелствата, щяха да умрат. И ето че се провали. Отново. Но тогава не беше по силите му да спаси Ели, ако това имаше някакво значение. Въпреки че кошмарите бяха избледнели, мисълта за малкото момиче беше все така болезнена. Шансовете Ели да е жива бяха равни на нула. Ели беше мъртва и отговорността за това бе негова. Не че му харесваше, но *можеше* да живее с тази вина.

Алекс беше... нещо различно. Боже, само да бе имал куража да ѝ разкаже всичко, цялата ужасна история, какво бе сторил и на каква цена. Тя беше единственият човек, който би могъл да разбере, и това щеше да е неговото спасение. Той притисна дланта към гърдите си и усети силното туптене на сърцето си. Когато се замислеше за Алекс, болката, която изпитваше, беше нещо сурово, страдание – по-всепоглъщащо от печал и по-остро от скръб. Тя беше копнеж. Необходимост. Усещане за нещо, което още не е свършило и което, надяваше се, никога нямаше да свърши. Просто отказваше да повярва, че завинаги я е изгубил.

А тя беше в опасност. *Знаеше*, че е така. Ето защо мозъкът му я пренасяше в Афганистан, където смъртта би могла да дебне под някой камък, в чувал с боклук или пристезната с ремъци към...

„Не се връщай отново там; не мисли за това.“ Той стисна зъби, за да заглуши напираният стон. Вярваше, че все още има време да спаси Алекс, макар и не много. А може би бе закъснял.

„Моля те, господи – закри очите си с ръка. – Моля те, помогни ми. Не те моля за чудо. А само да я запазиш жива и здрава още мъничко. Моля те.“

Естествено нищо не се случи. Не се появиха нито светкавици, нито небесен хор, нито пък ангели. Само дето кучето изпъшка, а печката избумтя. Внезапен порив на вятъра разтърси къщата и гърските изскърцаха, но това беше просто голямо количество въздух.

Все едно. Важното беше какво чувства и какво знае. Алекс беше жива и той щеше да се върне за нея. Щеше да я намери или да умре в опитите си да я открие.

– Дръж се, Алекс – прошепна той. – Дръж се.